

**ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
YENİ KIBRIS DERNEĞİ
NEW CYPRUS ASSOCIATION**

Για ένα δημοσίευμα....

Είδε πριν καιρό το φως της δημοσιότητας, σε διάφορες ημερομηνίες και εφημερίδες, υπό τον τίτλο "ο Νεοκυπριακός και το Πανεπιστήμιο" άρθρο - λιβελογράφημα για την ακρίβεια - που υπογράφεται από κάποιον κ. Ανδρέα Μακρίδη, Φιλολόγο-Ιστορικό.

Υπό κανονικές συνθήκες ο Νεοκυπριακός Σύνδεσμος δεν θα ασχολείτο με το πόνημα του κ. Μακρίδη, γιατί βρύθει διαστρεβλώσεων και ύβρεων, τις οποίες, γελοίες και ανυπόστατες ως είναι, αντιπαρερχόμαστε. Το γεγονός όμως ότι ο συγγραφέας είναι καθηγητής, Φιλολόγος-Ιστορικός όπως ο ίδιος δηλώνει, μας υποχρεώνει να δώσουμε μια απάντηση στα όσα ανακριβή και ψευδή, ξεδιάντροπα καταγράφει στο κείμενό του.

Τα ιδεολογήματα του Νεοκυπριακού ξεπήδησαν όχι "από μια πολιτική κρίση", όπως αναφέρει ο κ. Μακρίδης αλλά τη βιβλική για την πατρίδα μας καταστροφή του 1974, όταν εκδόθηκε και η πρώτη διακήρυξη του Συνδέσμου.

Όταν επίσημα ιδρύθηκε ο Σύνδεσμος νωρίς το 1975, από ανθρώπους που τους είχαν συγκλονίσει αλλά και προβληματίσει τα γεγονότα του '74, δεν υπήρχε θέμα άνωθεν λύσης όπως υπαινίσσεται ο κ. Μακρίδης αλλά σωροί ερειπίων και μια πρωτόγνωρη για τη σύγχρονη ιστορία της χώρας μας καταστροφή. Η προσπάθεια συσχετισμού των ιδεών του Νεοκυπριακού με "έξωθεν κέντρα" που κατεπανάληψη υποβάλλεται από τους εθνικιστές, αποτελεί διαστρέβλωση. Η πραγματικότητα είναι ότι, η ιδέα ίδρυσης του Συνδέσμου, προήλθε αποκλειστικά από μέσα από την Ελληνική Κοινότητα της Κύπρου και πουθενά αλλού.

Οι ιδέες του Νεοκυπριακού δεν εδράζονται σε τίποτε το "Αντί". Ούτε τον τουρκισμό αντιμάχεται ούτε τον ελληνισμό όπως καθαρά λέει και η πρώτη του διακήρυξη:

"..στον τόπο αυτό κατοικούμε Έλληνες, Τούρκοι, Αρμένηδες, Μαρωνίτες και άλλοι που παρόλες τις διαφορές, πραγματικές ή επίπλαστες, έχουμε κοινά συμφέροντα και επιδιώξεις που προσδιορίζουν την ταυτότητά μας σαν Κυπρίων... Ότι παρόλο που δεν γίνεται να ξεχάσουμε την εθνική μας καταγωγή και τους πολιτιστικούς μας δεσμούς, πρέπει να ξαναδούμε τη ζωή μας από την αρχή."

Απλά προσπαθεί ο Νεοκυπριακός να φέρει στην επιφάνεια τα ενοποιητικά στοιχεία των δυο κοινοτήτων, που απορρέουν από τη συμβίωση στην κοινή τους πατρίδα, σε μια και μόνη προσπάθεια, εκείνη της διάσωσης της πολιτικής ενότητας της χώρας, που κινδυνεύει από τα διάφορα στρατηγικά συμφέροντα στην περιοχή και τροφοδοτείται από τους δυο εθνικισμούς.

Ο συλλογικός εθνισμός των Ελληνοκυπρίων και κατ'επέκταση και των Τουρκοκυπρίων, καθόλου δεν κινδυνεύουν από τα ιδεολογήματα του Νεοκυπριατισμού, γιατί κανείς δεν τα αμφισβητεί και ακόμα λιγότερο τα αντιμάχεται. Όμως ο Νεοκυπριακός, που σαφώς είναι ταγμένος υπέρ της διατήρησης του

Κυπριακού Ανεξάρτητου Κράτους, εναντιώνεται σε οποιαδήποτε ενέργεια τείνει να αποδυναμώσει και εξαφανίσει την Κύπρο σαν αυθύπαρκτη πολιτική οντότητα. Αν γι' αυτό γίνεται η εναντίον του Συνδέσμου και των ιδεών του πολεμική, έχουν κάθε δικαιολογητικό να το πράξουν οι διάφοροι πολέμιοί του, αφού ο Σύνδεσμος είναι σαφώς ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή πολιτικής ένωσης, απόφιας ή διπλής με την Τουρκία ή την Ελλάδα.

Από το ξεκίνημά του ο Νεοκυπριακός, ούσα ομάδα πίεσης, έταξε ως βασικό του μέλημα την άσκηση πίεσης προς τα εσωτερικά κέντρα των αποφάσεων με απώτερο και τελικό στόχο την επανένωση της Κύπρου και την κατά το δυνατόν δημιουργία των συνθηκών που θα επιτρέψουν στους κατοίκους της χώρας μας να ζήσουν ελεύθερα και δημοκρατικά, μακριά κατά το δυνατόν από οποιεσδήποτε πολιτικές εξαρτήσεις και επιρροές.

Ευκαιριακά παρατηρείται ότι, η οποιαδήποτε επίκληση της ανάγκης "ελληνικής λύσης" για το κυπριακό θα πρόδιδε αφέλεια και εξωπραγματισμό. Λόγω της σημερινής διαπλοκής των διεθνών συμφερόντων και του ισοζυγίου δυνάμεων, ο μεγάλος κίνδυνος είναι η λύση να τείνει να εξυπηρετήσει τις τουρκικές διχοτομικές απόψεις. Εξού και η προσπάθεια του Συνδέσμου να βγάλει στην επιφάνεια κάποια αίσθηση κυπριωτισμού, κοινού ανάμεσα και στις δυο κοινότητες, σε μια προσπάθεια αναίρεσης της πόλωσης των δυο εθνικισμών, που παίζουν το παιγνίδι της διχοτόμησης.

Αν η Κυπριακή Δημοκρατία θα επιβιώσει, τούτο θα επιτευχθεί γύρω από δυο άξονες. Τη διαφύλαξη και ενδυνάμωση της υπόστασης της Κύπρου σαν ανεξάρτητο κράτος και την επαναπροσέγγιση και συμφιλίωση των εθνοτήτων που απαρτίζουν το λαό της Κύπρου.

Καλά θα έκανε ο κ. Μακρίδης αντί να καταφεύγει σε διάφορους χαρακτηρισμούς, να διαβάσει προσεκτικά τα γραπτά κείμενα του Συνδέσμου και τότε να εκφέρει τις απόψεις του. Εξού και οι "βασικές συνισταμένες του Νεοκυπριωτισμού", όπως τις παραθέτει ο κ. Μακρίδης είναι πέρα για πέρα λανθασμένες, αν υποθέσουμε βέβαια ότι υπάρχει καλή προαίρεση.... Απλή σύγκριση της διαπίστωσης του κ. Μακρίδη ότι επιδιώκεται οι Έλληνες και οι Τούρκοι της Κύπρου να αρνηθούν την εθνική τους συνείδηση και ταυτότητα και του προαναφερθέντος αποσπάσματος της διακήρυξης του Συνδέσμου, το επιβεβαιώνει.... Όσο κι αν ψάξει ο κ. Μακρίδης τα κείμενα του Συνδέσμου δεν πρόκειται να βρει τη φράση "Κυπριακό Έθνος" ούτε βέβαια και εκείνη της "Κυπριακής συνείδησης". Τέλος, ο τρόπος έλευσης των Ελλήνων και των Τούρκων στην Κύπρο είναι γνωστός. Κι εδώ ο κ. Μακρίδης είτε δε γνωρίζει τις θέσεις του Συνδέσμου είτε ενσυνείδητα παραπλανεί, αφού οι θέσεις του Συνδέσμου απηχούν την ιστορική αλήθεια, ότι οι Έλληνες αποίκισαν την Κύπρο αφομοιώνοντας πολιτιστικά τον ντόπιο πληθυσμό και οι Τούρκοι την κατέκτησαν.

Πουθενά μα πουθενά δεν υπάρχει στα κείμενα του Συνδέσμου αναφορά για υποκατάσταση της ελληνικής γλώσσας από την κυπριακή διάλεκτο, κάτι που επιβεβαιώνουν όλα ανεξαιρέτως τα κείμενα του Συνδέσμου που είναι γραμμένα, όπως και τούτο, στην πανελλήνια δημοτική. Ωστόσο ο Σύνδεσμος χαίρεται την κυπριακή διάλεκτο και δε δέχεται την οποιαδήποτε προσπάθεια καταπολέμησης και εξοστρακισμού της, γιατί δεν διακατέχεται από σύνδρομο κατωτερότητας αφ' ενός και αφ' ετέρου γνωρίζει ότι οι διάλεκτοι αποτελούν παγκόσμιο φαινόμενο.

Είναι λυπηρό γιατί κάποιος που θεωρεί τον εαυτό του διανοούμενο, καταφεύγει σε δικά του διαστρεβλωτικά σκαριφήματα, για να αντιπαραταχθεί σε μια ιδεολογία που αντιμάχεται τον εθνικισμό, τον οποιοδήποτε εθνικισμό, σε μια προσπάθεια να εξουδετερώσει ένα βασικό εργαλείο αναίρεσης της ανεξάρτητης πολιτικής οντότητας της πατρίδας του.

Αν σήμερα ζούμε και λειτουργούμε ως άνθρωποι, στο μισό έστω της κατεχόμενης μας πατρίδας, δεν είναι λόγω καταγωγής, αλλά γιατί υπάρχει - κολοβωμένη έστω - η ανεξάρτητη Κυπριακή Δημοκρατία, αναγνωρισμένη απ' όλα τα κράτη του κόσμου, εκτός από την Τουρκία, τον κ. Ντενκτάς και ορισμένους χοντροκέφαλους ημεδαπούς.

Ούτε τον ελληνικό εθνικό ύμνο "φτύνουν", όπως ανερυθρίαστα λέει ο κ. Μακρίδης, όσοι ασπάζονται τις ιδέες του Νεοκυπριακού, ούτε ασφαλώς και την ελληνική σημαία. Αντίθετα σέβονται και τα δυο, υποδεικνύοντας ωστόσο τι συνάδει και τι όχι, με την έννοια του αληθινά ανεξάρτητου και αυτόνομου Κυπριακού Κράτους. Η αλήθεια είναι ότι τα μέλη του Νεοκυπριακού Συνδέσμου δεν πιστεύουν ούτε σε οιονεί κράτος, ούτε σε κατ'επίφαση κράτος που θα ποδηγετείται από τον ένα ή τον άλλο, αλλά σ'ένα πραγματικό αυτόνομο, ανεξάρτητο κράτος, που μόνο του θα αποφασίζει για την τύχη των υπηκόων του.

Δεν μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε με τον κ. Μακρίδη ότι "κανένας λαός δεν μπορεί να επιβιώσει με κομμένες τις ιστορικές του φλέβες". Και τίθεται εδώ το ερώτημα, ποιοι κόβουν ιστορικές φλέβες; Δεν είναι άραγε αυτοί που μιλούν συνεχώς για την τρισχιλιετή μας ιστορία, ξεπουλώντας κυριολεκτικά ένα πρόσθετο παρελθόν 7000 ετών, κάτι για το οποίο όλοι οι λαοί θα ήταν υπερήφανοι;

Αποδίδει ο κ. Μακρίδης στην ιδεολογία του Νεοκυπριακού αλλότρια κίνητρα, την ίδια στιγμή που ψηλαφήσημα είναι τα αποτελέσματα του "διαίρει και βασίλευε". Ακόμα φαίνεται να του διαφεύγει ότι πληθώρα εγγράφων που αποκαλύφθηκαν τα τελευταία χρόνια, στην ουσία επιβεβαιώνουν το ανεπιθύμητο από αμερικανικής και όχι μόνο πλευράς, της συνέχισης ύπαρξης της Κύπρου σαν αυτόνομης δημοκρατίας και προώθησης διάφορων ειδών ενώσεως διπλών ή μη. Γι'αυτό και δεν μπορεί να καταλάβει γιατί οι ενέργειες του Νεοκυπριακού αποσκοπούν στην ανάσχυση στην επιφάνεια των κοινών στοιχείων που ενώνουν τις δυο κυπριακές κοινότητες, χωρίς καθόλου την αναίρεση της υπαρκτής πολιτιστικής τους διαφορετικότητας.

Ουδέποτε ο Νεοκυπριακός εισηγήθηκε "το ξεπούλημα της συνείδησης ή το ξερίζωμα της ψυχής" (δικά του λόγια), οποιασδήποτε εθνότητας στην Κύπρο. Απλά προσπαθεί να καλλιεργήσει την ανοχή και την αλληλοαναγνώριση, που θα επιτρέπουν στις διάφορες εθνότητες της Κύπρου να ζουν αρμονικά, σεβόμενες την κουλτούρα και την καταγωγή αλλήλων, όπως συνέβαινε για πολλά χρόνια στο παρελθόν. Ας μη ξεχνά ο πολυπράγμων ιστορικός ότι, μέχρι τη δημιουργία του ελληνικού έθνους, προηγήθηκαν μακραίωνοι αιματηροί πόλεμοι μεταξύ των διάφορων φύλων της αρχαιότητας που σήμερα διαβιούν στην ελληνική επικράτεια και ας μη εκληφθεί αυτή η παρατήρηση ως συνηγορία στη δημιουργία έθνους.

Αν ο κ. Μακρίδης δεν καταλαμβαίνει τη σημασία ή μάλλον την ανάγκη της επαναπροσέγγισης, τότε δεν μπορεί να καταλάβει και την αλλαγή που πρέπει να επέλθει στη συμπεριφορά των δυο κοινοτήτων, ώστε να μη δοθούν τα προσχήματα για να ξανασυμβούν στην Κύπρο αυτά που συνέβησαν το '74. Κανενός ασφαλώς δε συνεπάγεται άρνηση του εθνισμού η επαναπροσέγγιση, φτάνει να αναλογιστεί τις ομαλά συμβιώνουσες πλουραλιστικές κοινωνίες της Ευρώπης και αλλαχού καθώς

επίσης και το παράδειγμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που μετασχηματίζεται πολιτικοοικονομικά, χωρίς να χάνουν οι χώρες την εθνική τους ταυτότητα. Δε θάπρεπε να ήταν δύσκολο να γίνει αντιληπτό ότι ενόσω οι δυο κοινότητες θα είναι προσδεδεμένες στα άρματα των αντίστοιχων εθνικισμών, η ιδέα μιας ενοποιημένης πατρίδας δεν μπορεί παρά να είναι ουτοπία.

Είναι η γνώμη μας ότι ο κ. Μακρίδης ξεκινά και τελειώνει τα γραφτά του με στρεβλώσεις και αφορισμούς, αποστασιοποιούμενος έτσι από το διάλογο. Ασφαλώς ο κ. Μακρίδης έχει το δικαίωμα των απόψεών του. Όμως δεν μπορεί να επινοεί και στη συνέχεια να επικρίνει ανύπαρκτες ή φαντασιακές θέσεις. Αντίθετα έχει κάθε δικαίωμα να επικρίνει τις υπαρκτές θέσεις του Νεοκυπριακού όπως βγαίνουν μέσα από τα δικά του γραφτά και όχι όπως κακοπροαίρετα θέλουν να τον παρουσιάσουν.

Όσο για το Πανεπιστήμιο, που αποτέλεσε το έναυσμα αυτής της αρθρογραφίας, ας το αφήσουμε μακριά από τον εθνικισμό και το προκρούστειο κρεβάτι του καθενός των ιδεών. Γιατί η πραγματική ελευθερία και η πραγματική γνώση δεν έχουν σύνορα ή εθνικότητα. Καθόλου κατά την άποψή μας δεν κινείται αυτή τη στιγμή το Πανεπιστήμιο πάνω "σε ιδεολογικές ράγιες". Κάποιοι άλλοι όπως ο κ. Μακρίδης θέλουν να το τοποθετήσουν πάνω στις δικές τους εθνικιστικές ράγιες. Ας αφήσουμε το Πανεπιστήμιο να "πετάξει" όπου μπορεί και να γευτεί το νέκταρ της γνώσης όπου υπάρχει, δημιουργώντας έτσι τις προϋποθέσεις για πιο παιδευμένους και ελεύθερους στο πνεύμα κατοίκους αυτής της χώρας. Ούτε παρωπίδες ούτε γκέμια χρειάζεται το Πανεπιστήμιο.

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ